

Sanningar som måste berättas och befrias

Anna Brant blev konstnär i hopp om att kunna bli befriad från ondskan, för hon tänkte att all den tankemöda som krävs för att skapa det Stora Mästerverket skulle kräva alltför mycket tid för att lämna en ynka liten stund kvar till funderingar på onda handlingar. När hon fattade detta beslut var Anna femton år. Många år senare, när hon nått den ålder då man börjar krympa och frysa, står hon i sin trädgård och berättar om sitt liv. Först är det bara hennes fattiga och magra konstnärskusiner som lyssnar, men efterhand kommer flera personer. Och Anna berättar allt. Om hur hon satt i sin farmors knä när farmoderns inre revs sönder av ångesten. Om hur hon stolt berättade för kamraterna om sitt självmordsförsök. Om hur hon i Paris såg det enormt stora tygstycket med en bild på den man som under deras gemensamma tid på konstnärsskolan kallat henne en kvinnlig sjörövare, och hur hon tänkt på hur han hånat henne för att hon inte gjorde allt för konsten, om hur hon tänkte att tiden brutit ned hans vackra kropp till en motbjudande fettklump.

I Romankonsultens skyltfönster såg Anna silkespappersmönstren. Mönstren för hur romaner ska skrivas, modeller för hur historier ska berättas. Det är dessa Romankonsulten ger till sina klienter, dessa och en skopa flytande förståelse. När Anna träffar Romankonsulten övertalar han henne att inte bara berätta sin egen historia, utan även andras. Dagnys historia om hur hon som hundraåring gjorde en lång, lång resa tillsammans med sin betydligt yngre Boyfriend. Historien om Beate, Annas fars gamla hushållerska som Anna inte alls var snäll mot. Historien om författaren Anton som inte kunde leva varken med eller utan spriten. Historien om Bergsingenjören som städade alla gator så noggrant, så noggrant.

Med ett språk som jag inte sett någon annanstans, med kommatecken, punkter och stora bokstäver på platser där de blir en glad överraskning, skriver Kerstin Strandberg om Annas berättelse. Det är en historia om glädje, ondska, konsten och döden. Som små pappersfibrer väver samman ett silkespapper vävs de små människornas öden in i varandra och skapar något mycket större. I en **Kafkaliknande** blandning av vardaglig realitet och underbar sällsamhet berättas historierna om Människorna. Människorna som är stora, och samtidigt så små. Kerstin Strandberg skyr ingenting, hon blottar sina romanfigurer, klär av dem nakna och låter solen obarmhärtigt lysa på deras kroppar med alla dess skavanker.

Silkespappersmönstret gör mig glad, men också ledsen. Den kryper in i min hjärna och jag börjar se mitt eget liv som en historia berättad av Anna Brant en vindstilla sommarkväll. Jag älskar människorna, historierna, platserna och hela boken. Jag är bara rädd att jag inte till fullo kan förstå genialiteten bakom alla dessa underbara kombinationer av ord.